

پرسپولیس، تیم بی‌دندانی که زور بردن ندارد سیلی به صورت سرخ!

حامد جبرودی

روزنامه نگار

وقتی دقیقه ۸۴ بازی پرسپولیس و الدحیل، مایکل اولونگا دروازه علیرضا بیرانوند را باز کرد، هیچ‌کدام از هوادارانی که در ورزشگاه آزادی حضور داشتند یا از پای تلویزیون این مسابقه را تماشا می‌کردند، باور نمی‌کردند تیمی که برد می‌خواست، در حال باختن است اما این اتفاق در حال رخ دادن بود. این تراژدی‌ای بود که پس از پنازلی‌ای که گئورگی گولسیانی از دست داد، برای سرخ‌ها به وجود آمد و این تیم در کمال ناباوری در شمی که همه چیز مهیای بردش بود باخت تا فوتبال روی بدش را به شاگردان یحیی گل محمدی نشان دهد. این در حالی بود که قرمزها بازی را خوب آغاز کرده بودند و همان ابتدا هم «شهاب‌وار» با ضربه سر زاهدی به گل رسیدند اما پاشنه آشیل سرخ‌ها باز هم کار دست این تیم داد. نقطه ضعفی که همان حضور دانیال اسماعیلی فر بود.

مدافع راست پرسپولیس که در صحنه گل تیم قطری، آفساید را پر کرد تا با وجود دفع خوبی که بیرو داشت، مونتراری در برگشت دروازه میزبان را باز کند. اسماعیلی‌فر در حالی از فصل گذشته پیراهن قرمز را به تن کرد که در بیشتر بازی‌هایی که برای پرسپولیس انجام داده، یک بازیکن معمولی بوده که به هیچ عنوان نتوانسته جای خالی رامین رضاییان را در این تیم پر کند. بازیکنی که در این فصل، نقش محوری در موفقیت‌های سپاهان داشته و با گل‌ها و پاس گل‌های خود، بسیار فراتر از یک مدافع راست ظاهر شده است اما حالا احتمالاً خود یحیی هم حسرت از دست دادن او را می‌خورد. البته تیم گل محمدی در فاز هجومی خوب بود و موقعیت‌های زیادی را روی دروازه الدحیل به وجود آورد اما فقط یکی گل شد، یکی آفساید شد و دیگری هم پنازلی بود که مدافع گرجستانی آن را از دست داد. در این بازی، سرمربی پرسپولیس که امید عالیشاه را به دلیل مصدومیت روی نیمکت نشانده بود، در نیمه دوم و پس از به میدان

وقتی پرسپولیس همه فرصت‌ها را می‌سوزاند

تیم سه نفره و بدون سرمربی

اکبر منتشلو

روزنامه نگار

تیمی که درگیر حواشی شده و این حواشی تقریباً خودخواسته است، به راحتی همه فرصت‌ها را می‌سوزاند و این فرصت‌سوزی‌ها در نهایت به نتایجی ختم می‌شود که قطعاً خوشایند هیچ‌کس نیست، بخصوص هواداران که بدون هیچ چشم‌داشتی در همه شرایط تیم‌شان را حمایت می‌کنند و با حضور در ورزشگاه برای تیم‌شان سنگ‌تمام می‌گذارند. پرسپولیس از مدت‌ها قبل درگیر حواشی خودساخته شد، حواشی‌ای که نه نیاز این تیم بود و نه می‌توانست به مشکلات این تیم کمک بکند. متأسفانه این درگیر شدن در حاشیه به یک قسمت این تیم هم بر نمی‌گردد، بازیکنان به نوعی، سرمربی به نوعی دیگر و البته مدیریت این باشگاه که هر از گاهی خود را درگیر موضوعاتی می‌کند که ثمری برای سرخوشان نداشت. نتیجه درگیر شدن سه ضلع پرسپولیس در حواشی، همین می‌شود که در رویارویی پرسپولیس مقابل الدحیل دیدیم. پرسپولیس قبل از بازی با الدحیل و در حقیقت قبل از بازی‌های

پایانی مرحله گروهی لیگ قهرمانان آسیا، شانس زیادی برای صعود نداشت و حتی برد این تیم هم در رویارویی با الدحیل، صعودش را تضمین نمی‌کرد، اما با اتفاقاتی که در روز نخست مرحله آخر این بازی‌ها رخ داد، همه چیز به نفع سرخوشان پایتخت رقم خورد تا با یک برد بتوانند راهی مرحله حذفی لیگ قهرمانان آسیا شوند، اما صد حیف که پرسپولیس‌ها انگار اصلاً به فکر صعود نبودند و در کمال ناباوری مثل همه روزهای گذشته، باز هم فرصت‌سوزی کردند و این بار این فرصت‌سوزی آنها را از لیگ قهرمانان آسیا بیرون کرد. این اولین فرصت‌سوزی پرسپولیس‌ها هم نبود، در روزهایی که سپاهان به عنوان رقیب اصلی پرسپولیس در لیگ برتر فوتبال کشورمان، همه بازی‌هایش را با اقتدار برنده می‌شد، پرسپولیس امسال نتوانست خیلی خوب ظاهر شود و خیلی زود از رقیب خود عقب افتاد و صدر جدول را دو دستی تقدیم

سپاهان کرد، اما کسر امتیاز صورت گرفته از سپاهان، بهترین فرصت را برای سرخوشان ایجاد کرد تا بتوانند با تکیه بر صدر از دیگر مدعیان فاصله بگیرند، اما این پرسپولیس تیم استفاده از فرصت‌ها نبود تا در پایان هفته یازدهم رقابت‌ها، این تیم جایگاهی بهتر از ششمی نداشته باشد. پرسپولیس حتی اگر هر دو بازی معوقه خودش را با پیروزی سپری کند، باز هم احتمالاً به صدر جدول نخواهد رسید. در مطلبی اشاره کردیم که تنها مشکل پرسپولیس در این روزها کمبود بازیکن نبود، این تیم بر عکس سال‌های گذشته در این فصل از رقابت‌ها، حسابی درگیر حواشی شده است تا جایی که به وضوح می‌توان اختلافات درون باشگاه را دید، از یک طرف اختلافات مدیرعامل با کادر فنی و بازیکنان توی ذوق هواداران می‌زند، از طرف دیگر عملکرد بازیکنان و کادرفنی قابل دفاع نیست و هواداران راضی نیستند که همه اینها در کنار رفتار کادر فنی پرسپولیس در نحوه برخورد با موضوعات مختلف، باعث شده است پرسپولیس همیشگی را نتوانیم مشاهده کنیم. این وضعیت را به وضوح در رویارویی پرسپولیس مقابل الدحیل

آمدن محمد عمری تازه از بند مصدومیت رها شده، میلاد سورگی و محمدعلی احمدی را به میدان فرستاد تا نشان دهد جقدر دست او برای تغییرات در بازی خالی است. نکته‌ای که در این بین وجود داشت این بود که در حالی که پرسپولیس به گل نیاز مبرم داشت، نیل باهوویی باز هم به میدان فرستاده نشد تا ثابت شود، کادرفنی سرخ‌ها به این نتیجه رسیده که بازیکن «انداخته شده» سوئدی هیچ کارایی در این تیم ندارد. این وضعیت مثل این بود که افرادی تشنه به دنبال آب باشند اما نفت جلوی آنها بگذارند و بگویند بنوشید! طبیعی است که آنها برای نمردن این کار را نمی‌کنند. واقعیت این است که پرسپولیس در این فصل به تیمی بی‌دندان تبدیل شده است. درست است که آنها مرتضی پورعلی گنجی، یاسین سلمانی و وحید امیری را به دلیل مصدومیت در اختیار ندارند اما در این فصل به تیمی بی‌دندان تبدیل شده است. درست است که آنها مرتضی پورعلی گنجی، یاسین سلمانی و وحید امیری را به دلیل مصدومیت در اختیار ندارند اما در این فصل به تیمی بی‌دندان تبدیل شده است. درست است که آنها مرتضی پورعلی گنجی، یاسین سلمانی و وحید امیری را به دلیل مصدومیت در اختیار ندارند اما در این فصل به تیمی بی‌دندان تبدیل شده است.

سؤالی که در آذهان ایجاد شده، این است

شاهد بودیم. از لحاظ فنی بازیکنان پرسپولیس واقعاً چیزی برای گفتن نداشتند به جز مهدی ترابی و سروش رفیعی و البته علیرضا بیرانوند درون دروازه، انگار کسی برای پرسپولیس بازی نمی‌کرد، انگار پرسپولیس تیم ۳ نفره‌ای بود که در رویارویی با الدحیل به میدان رفته بود. وقتی عملکرد تک تک بازیکنان را بررسی کنیم دقیقاً به این نتیجه می‌رسیم که حتی بازیکنی مثل شهاب زاهدی که در این بازی یک گل به ثمر رساند، بازیکنی در حد پرسپولیس نبود و در حالی که با تلاش بازیکنانی مثل سروش رفیعی و مهدی ترابی بارها موقعیت روی دروازه حریف ایجاد شد، این بازیکن هم نتوانست به عنوان یک بازیکن مهاجم درون زمین حضور داشته باشد و خودی نشان دهد. بگذریم که سمت راست پرسپولیس مثل همیشه هیچ چیزی برای گفتن نداشت، مدافعان این تیم با کمترین فشار حریف، همه چیز را به بیرانوند واگذار می‌کردند و با بازیکنی مثل گولسیانی که نه تنها توان به ثمر رساندن پنازلی را در آزادی نداشت، در مصاف با مهاجمان پرسپولیس هم بدتر بازی را انجام داد و شکست را به این تیم تحمیل کرد. اما انگار باز هم این تنها مشکل برای سرخوشان نبود، انگار پرسپولیس در این دیدار بدون سرمربی پا به زمین گذاشته بود، جالب است

درست است که آنها مرتضی پورعلی گنجی، یاسین سلمانی و وحید امیری را به دلیل مصدومیت در اختیار ندارند اما در این فصل به تیمی بی‌دندان تبدیل شده است.

شاگردان یحیی گل محمدی در شش بازی در مرحله گروهی لیگ قهرمانان آسیا فقط ۵ گل به ثمر رساندند

که در صحنه پنازلی هواداران شاهد بودند که یحیی گل محمدی به جای روحیه دادن به تیم و بازیکنان و البته هدایت آنها! ترجیح داد روی نیمکت بنشیند و همه چیز را به تقدیر! بسیار که در نهایت این هم فرصت‌سوزی سرخوشان درون زمین بود. حالا این تیم سه نفره و بدون سرمربی لیگ قهرمانان را از دست داده است، اما زندگی ادامه دارد و پرسپولیس باید در لیگ برتر به میدان برود و انگار هواداران با فهم فوتبالی خوب‌شان، خطر را زودتر از همه پرسپولیس‌ها از جمله مدیریت این تیم، بازیکنان و کادر فنی درک کرده‌اند که به درستی به یحیی گل محمدی معترض هستند. پرسپولیس با این وضعیت نه تنها لیگ قهرمانان را از دست داده، بلکه ممکن است در بازی‌های حساس آینده در لیگ برتر نیز همه چیز را از دست بدهد. پرسپولیس با این وضعیت در دربی باید به میدان برود، بازی‌های باقی مانده از نیم فصل اول را پیش‌رو دارد و به نظر می‌رسد سرخوشان با ادامه این روند، خیلی چیزها را از دست خواهد داد و گریزی از این ناکامی‌ها نخواهند داشت. هر چند تغییرات در چنین شرایطی شاید گزینه مناسبی برای آنها نباشد، اما به هر حال با این وضعیت هم پرسپولیس نمی‌تواند انتظارات هواداران را برآورده کند.

پرسپولیس خودخواسته از آسیا حذف شد

۲۰ موقعیت و یک گل

حامد حسینی

خبر نگار

برای درک بهتر دلایل حذف پرسپولیس از آسیا باید به بازی‌های گذشته این تیم نگاهی کرد. بازی‌هایی که پرسپولیس در آنها از نداشتن مهاجم و تمام‌کننده به وضوح رنج می‌برد. در بازی‌های لیگ برتر پرسپولیس با کمترین گل زده تا این جای لیگ برتر نسبت به دیگر مدعیان، جایگاه مناسبی ندارد. سرخوشان در ۹ بازی گذشته فقط ۱۱ گل به ثمر رسانده‌اند و در مقایسه با همه مدعیان در جایگاه پایین‌تری هستند. جالب است که پرسپولیس فقط از ۵ تیم لیگ برتر در گلزنی بهتر بوده است و در حقیقت جایگاه فعلی‌اش را مدیون برده‌هایش با تک گل و البته حفظ دروازه تیم توسط بیرانوند بوده است. این را در تک تک بازی‌های گذشته پرسپولیس می‌توان دید و البته در همان بازی‌ها و روزها، معمولاً به یحیی گل محمدی و مسئولان پرسپولیس گفته می‌شد که تیم مشکل گلزنی دارد و با این وضعیت پرسپولیس روزهای خوبی را تجربه نخواهد کرد. این موضوع در بازی‌های لیگ قهرمانان آسیا هم دیده می‌شد. شاگردان یحیی گل محمدی در شش بازی در مرحله گروهی لیگ قهرمانان آسیا، فقط ۵ گل به ثمر رسانده‌اند که این آمار از آمار پرسپولیس در لیگ برتر هم بدتر است و خیلی واضح نشان می‌دهد که پرسپولیس از روز اول در گلزنی مشکل داشته و قدرتی برای بازکردن دروازه حریفان نداشته است. به حق باید گفت بسیاری از کارشناسان فوتبال از روزهای نخست شروع کار پرسپولیس این موضوع را متذکر شدند و معتقد بودند با این وضعیت، پرسپولیس نتایج خوبی کسب نخواهد کرد. این موضوع در بازی پرسپولیس با الدحیل به مراتب بدتر شد و سرخوشان در حالی که نیاز مبرم برای رسیدن به مرحله بعدی این رقابت‌ها به برد داشتند، از ضعف همیشگی خود رنج بردند و نتوانستند دروازه حریف را باز کنند و این در حالی بود که با همه انتقادهایی که به نحوه بازی پرسپولیس می‌شد، این تیم در رویارویی با الدحیل حداقل ۲۰ موقعیت خوب گلزنی داشت که مهاجمان این تیم تنها از یک موقعیت استفاده کرده و از ۲۰ موقعیت عالی نتوانستند فقط یک گل به ثمر برسانند. با این شرایط باید پذیرفت که پرسپولیس انگار خودخواسته از این رقابت‌ها کنار رفت و در حالی که مشکل تیم به کرات بیان شده بود، سرخوشان با همان ضعف همیشگی پا به میدانی گذاشتند که برای آنها سرنوشت‌ساز بود اما انگار خودشان این را باور نداشتند و بالاخره از آسیا حذف شدند.

از لحاظ فنی بازیکنان پرسپولیس واقعاً چیزی برای گفتن نداشتند به جز مهدی ترابی و سروش رفیعی و البته علیرضا بیرانوند درون دروازه، انگار کسی برای پرسپولیس بازی نمی‌کرد، انگار پرسپولیس تیم ۳ نفره‌ای بود که در رویارویی با الدحیل به میدان رفته بود. وقتی عملکرد تک تک بازیکنان را بررسی کنیم دقیقاً به این نتیجه می‌رسیم که حتی بازیکنی مثل شهاب زاهدی که در این بازی یک گل به ثمر رساند، بازیکنی در حد پرسپولیس نبود و در حالی که با تلاش بازیکنانی مثل سروش رفیعی و مهدی ترابی بارها موقعیت روی دروازه حریف ایجاد شد، این بازیکن هم نتوانست به عنوان یک بازیکن مهاجم درون زمین حضور داشته باشد و خودی نشان دهد

